

Poštnina plačana.

ANGELČEK

Štev. 5.-6. * V Ljubljani, 1. maja 1923 * XXXI. tečaj

D. E. B:

Naša prošnja.

Majnik prepeva,
solnce nam seva,
cvetice razširjajo vonj.

Božja nam Mati
hoče poslati
ta mesec nebeških darov.

Šmarnice bele
v oltarju vesele
Marijin obdajajo tron.

K njej pohitimo,
to jo prosimo:
„Nam z Jezusčkom daj
blagoslov!“

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

3. Kakó pozdravljajte.

K lepemu vedenju spada tudi pozdravljanje. Zato se moramo tudi temu priučiti. Zlasti za tiste Trdoglavce in Trmoglavke velja to, ki se jim zdi pozdravljati nekaj nepotrebnega.

Poglejte, kako spodobno pozdravlja Ivan Gladek. Klobuk sname z glave, z obrazom je pa obrnjen proti onemu, ki ga pozdravlja. In kdaj pozdravi? Par korakov prej, nego se sreča z onim, ki ga razveseli s pozdravom. Ne pozdravi šele takrat, ko gre mimo njega. Lepo je tudi, če se pozdravljajoči nalahno prikloni z glavo. No, pa če se ravno ne, mu tega ne bomo šteli v velik greh. Pač pa se spodobi, če se prikloni deklica, ki pozdravi. Rute ali klobučka pa seveda ne vzame z glave.

Kakšen je pa Tone Brdavs! Klobuk privzdigne komaj za prst. Boji se znabiti, da bi se prehladil v svoje kuštrave lase? Če bi lasje ponoči kašljali, kako bi pa Tone spal? Nekateri pa mislijo, da ima ptiče pod klobukom.

Za pozdrav rabimo navadno tudi nekaj besedi, ki lepo izražajo naše želje in voščilo. Naši, res domači pozdravi se glasé: »Dobro jutro! Dober dan! Dober večer!« Kdaj rabimo to, kdaj ono, kdaj tretje, ne bo modrim šolarjem težko uganiti. Duhovnika pozdravljamo radi s starim krščanskim pozdravom: »Hvaljen Jezus!« Vsi drugi pozdravi so pa tuje, od drugod prinešeno blago. Ljubimo svoje in ostanimo pri svojem!

Tine Koračnik je pa oni dan prehitel na potu gospoda učitelja. Pa je snemal že za njegovim hrbtom klobuk in zagodel: »Dober dan!« Prav je pač storil, da je pozdravil, a vendar ni prav storil. Za hrbtom nikoli ne pozdravljajmo! To si dobro zapomnite. Tine naj bi šel mimo gospoda učitelja naprej in ko bi bil že toliko pred njim, da ga je ta lahko zapazil, naj bi se bil napol obrnjen proti gospodu učitelju odkril in voščil »Dober dan!« Tako bi bilo spodobno.

Sedé pa navadno ne pozdravljamo — kakor je to nedavno temu storila Ivanka Klopčič. Pred hišo je namreč sedela. Mimo je pa prišla gospodična učiteljica, in Ivanka ji je sedé voščila: »Dobro jutro!« To je brezobzirnost, če je človek zdrav. Bolnemu revežu ali revu bi pa človek ne zameril.

Če srečamo na enem in istem potu večkrat ravnoisto osebo, zadostuje, da jo pozdravimo le enkrat.

Če vas pa več naenkrat sreča kako osebo, ki jo morate pozdraviti, jo pa pozdravite vsi naenkrat. Ne pa takó, da bi se zdaj eden oglasil: »Dober dan!« in za njim spet drugi in spet tretji... pa nazadnje še kateri. Vsi naenkrat! Pa mirno, prijazno, ne kričé kakor srake. Le ubogajte, pa bo lepo.

Pozdravljajte zlasti svoje predstojnike in druge imenitnejše osebe. Če spremljaš znanca, in ta koga pozdravi, ki bi ga ti morda ne pozdravil, ga moraš tudi pozdraviti že zaradi svojega prijatelja. Lepo je pa tudi, če se pozdravljajo znanci med seboj, čeprav malo bolj po domače; voščijo si »dober dan« ali »dobro jutro« ali »dober večer«, če se tudi drug drugemu ne odkrivajo.

Ni pa lepo, kar je rekel oni dan Krivčev Tine: »Ko ne bom več hodil v šolo, se pa ne bom nikoli več odkril naši učiteljici! Pa katehetu tudi nič več! Kdo se bo odkrival takim, ki me zmeraj zapirajo v šoli?« Tako govorjenje je neotesano, ravnanje bi bilo pa še bolj. Gospodična učiteljica bo ostala to, kar je, če jo Krivčev Krivček kaj pozdravlja ali nič. In gospod katehet tudi. Znak sirovosti in neotesanosti bo pa le na Tinetu in na tistih, ki hočejo Tineta posnemati.

Poslušajte še to-le: Zastopnik Zedinjenih držav v Ameriki je v svojem uradnem poročilu iz Palerma v Italiji pisal v Ameriko to-le: »Tukaj v Evropi imajo navado, ki bi jo lahko priporočali tudi pri nas v Ameriki. Mislim namreč na navado, da tu pozdravljajo mrliča s tem, da se ljudje odkrijejo, če gre mimo njih po ulicah mrtvaški izprevod.« Pogledajte, otroci! Tujcem se to lepo zdi. Pri nas se pa zdi marsikomu to neumno. Kakor da bi bili samo tujci pametni, mi pa vsi neumni?

Ohranimo, kar dobrega imamo! Le lepo se odkrijte, kadar srečate pogrebce na cesti. Enako storite tudi, če greste mimo cerkve, mimo pokopališča, mimo križa ali mimo kapelice. Odkrij se istotako, če srečaš procesijo, ali kadar vidiš, da nese duhovnik bolniku sveto popotnico. Ni tudi lepo, če gledamo ob jutranjem, opoldanskem in večernem zvonjenju večidel le pokrite glave.

Nasproti Bogu in nasproti ljudem pokažimo, da smo učenci šole lepega vedenja.

Miladin:

Modrost.

Na vrtu pod senčnato lipo
otroci že zopet čebljajo,
in dedek — i, kajpak da s pipo! —
zabavo staróstno imajo.

Povesti in pravljíce mične
poslušá mladina zavzeto,
pa stézo bí vsakdo rad zvedel,
ki pelje v deželo deveto.

»Kakó so tam dobri bonbončki,
oranže in sladke potice,
in z medom napolnjeni lončki,
piškoti in mlečne vodice!«

A ded jih zavrnejo modro:
»Saj pravim, mladost je norost —
Vi ste že v deželi deveti,
dokler vam še sije mladost!«

Miladin:

Junak Zdenko.

Zakaj me pa vedno strašite in mi pravite zvečer:
»Zdenko, pa pojdi v vežo zdajle, ko je tema, če si
upaš? No, junak Zdenko, kakšen junak pa si? O

Zdenko, ti pa gotovo ne boš nikoli vojak-junak!« Tako pravite.

Mislite, da se res kaj bojim tistega strahu, ki ga nikjer nič ni? Saj ga še v tisti temni hosti ni, kjer pravite, da prebivajo zeleni škrateljni, tam za našo vasjo. Če bi šla pa mamica z menoj, bi šel pa še sredi vasi in bi prav glasno zaklical: »No, strah, pa pridi zdaj, če si upaš?! Kje pa te je kaj? Ti bo že naša mama pokazala, če se prikažeš, da se boš kar skisal in pokleknil pred njo! Misliš, da bo res pustila, da bi ti mene vzel, ko me ima mama tako rada kakor nikogar na svetu?«

Pa tudi jaz jo imam rad. O rajši kakor vas vse skupaj, ki mi pravite »Junak Zdenko«. Pa se mi smejete. Prav nobenega se vas nič ne bojim, če je mamica pri meni, četudi sem še tako mlad, da še nič ne hodim v šolo. Ko bom pa začel hoditi v šolo — takrat bom pa pravi junak! Boste že videli, kako bo pokalo pod menoj, ko bom korakal v šolo in kako se bom pridno učil! Tako se bom pridno učil, da me bo učitelj bolj pohvalil kakor kralj katerega vojaka!

Le čakajte! — Ko dorastem, bom kot vojak-junak sukal bridki meč za našega kralja in za domovino in še za vas tudi. Takrat mi bodo pa res rekli: »Junak Zdenko, o ta vrli junak Zdenko!«

Kajne, mamica, da bom res junak Zdenko? ...

Maksimov :

Ded in vnuk.

Vedno sili v deda vnuk,
naj pove mu kaj v pouk,
naj zastavlja mu uganke,
za glavico mlado zanke,
ki pa vnuk jih razvozlja,
ker glavico bistro ima.

Ded : »Belo polje, seme črno
dá mladini zlato zrno.«

Vnuk : — To je knjiga in pisava,
ki je deci hrana zdrava.

Ded : »Beli kamni brez vodé
vse pridelke razdrobé.«

Vnuk : — Mladi to zobjé so naši,
ki jih trda reč ne straši.

Ded : »Kdo zlató vsekrižem trosi,
pa ga nikdar ne raznosi?«

Vnuk : — Solnce trosi žarke zlate
na uboge in bogate.

Ded : »Veterček ga vsak obrne,
ali nikdar ne prevrne.«

Vnuk : — To kokót je vrh slemena,
ki naznanja nam vremena.

Ded : »Vidim, da si bistre glave:
Kje največ je sreče prave?«

Vnuk : — V srcu čistem, ki brez greha
veseli se sreče, smeha.

J. E. Bogomil:

Mladi ptički.

Posavčev Cene je našel v grmovju ptičje gnezdo. S kakšnim veseljem je oznanil doma to novico! Ni mogel dopovedati, kako so ptički majhni, pa lepi, pa kako vpijejo, kadar jim stara dva prineseta jesti!

Toliko je pravil o teh ptičkih, da se je za mladi rod vnela celo Posavčeva Jožica.

»Ticke edat, ticke edat!« je silila venomer.

Morali so jo mati res nesti h grmovju. Štirje kljunčki so plaho zacvrčali, osem očesc se je boječe oziralo, ko je Jožica razprostrla svoje ročice proti gnezdu. Pa bi jih bila res rada vzela. Za igračo bi ji bili kakor nalašč.

Malo v strani je pa plaho nekaj začivkalo.

»Pojdiva proč!« je rekla mama. Pa je priletel starejši ptiček s črvičkom v kljunu. Kako so malčki v gnezdu veselo začivkali! Ptiček je pa spet brž odletel.

»Mama, ticka!« je nadlegovala spet Jožica. Rada bi bila vzela vsaj enega.

»Ne, ne smeva. Pustiva jih!«

»Pa bo zebkalo ticka.«

»Nič jih ne bo zeblo, Jožica, nič! Če bi jih vzeli iz gnezdeca, bi jih pa zeblo. In jesti bi jim ne mogli kaj dati. Vsi bi poginili. Kako bi bilo starim ptičkom žal zanje! Kakor meni, če bi umrla ti, moja Jožica, ali pa, če bi Jožico vzeli cigani.«

Vsaj malo je razumela Jožica mamine besede. Plaho se je oklenila maminega vratu in ni več silila, da bi vzela ptičke iz gnezda.

Ob gnezdú.

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

4. Kako narediš konjski hlev?

Slišimo praviti, da silno radi izdelujete hiše, cerkve in drugo opravo, kakor jo je vam popisal »Angelček« v zadnjih številkah lanskega leta. Prav zato nas mika, da vam povemo, kako si napravite konjski hlev.

Poišči si star zaboje ali pa nekaj starih desk — dolgih 1 m oziroma pol metra — ki jih doma več ne rabijo. Te deske zbij skupaj, kakor vidiš pri zaboju. Zaboje pregradi nekako čez polovico, in sicer daljše deske zaboja. En del odloči za hlev, drugi del pa za vozove. Konja gotovo že imaš? Konjsko opravo pa lahko vso napraviš iz starega usnja. Ali pa pojdi h kakemu čevljarju, pa ti bo dal odrezkov, ki jih on ne more več rabiti, tebi bodo pa še dobro služili. Srednja pregraja naj bo malo nižja, kakor so stranske stene pri zaboju. V ravnoisti višini, kakor jo ima pregraja, pa pribij na dolgih stranskih stenah dva tramiča. Na tramiča pribij strop. Tako dobiš zgornje prostore, kjer boš imel shrambo za slamo in za seno. Ne pozabi pa, da se pride v te prostore po lestvi. Lestvo boš že tudi znal narediti?

Hlevu napravi dosti visoka vrata in okna, da bo svetlo v hlevu. Jasli naredi v primerni višini, kakor je pač velik tvoj konj. Konju napravi posodo, iz katere bo jedel. V hlev spadajo tudi gnojne vile in brezova metla. Mogoče imate pri hiši stare zavržne vilice. Za tvojo porabo bodo še dobro služile. Metlo pa napraviš iz tenkih brezovih vejic. Če si dosti pre-

brisan, boš še sam napravil vse potrebno, s čimer mora gospodar snažiti konja. Vse naj bo pa res kolikor mogoče tako, kakor je v pravem hlevu. Gotovo boš imel s takim hlevom veliko veselja. Največ bo pa vredno to, ker bo hlev tvoje lastno delo.

5. Kuhinja.

Kaj pa deklice? Punčko že imate. Napravite si še kuhinjo, da boste punčki lahko skuhale kosilce.

Tudi ve si poiščite zaboj. Če bo 1 m dolg in pol metra širok, bo čisto dovolj velik. Saj tudi dečki za hlev ne rabijo večjega. Znotranje stene prevlecite s papirjem — kuhinja mora biti pobeljena. Rob pri tleh naj bo črn. V enem kotu naj stoji štedilnik. Napravite ga iz večje škatle. Spodnja vratica za pepel in ona vrata za kurjavo zaznamujte s črnim papirjem. Lahko pa vrata tudi izrežete, da se bodo odpirala. Seveda jih bo treba na enem koncu močno prilepiti. Okvir pri štedilniku pa napravite iz staniola (srebrnega papirja).

V kuhinji mora biti tudi miza in nekaj stolov. Naredite to iz papirja ali pa iz lesa.

Iz zavrženih platnenih krpic si lahko napravite prte in prtiče; če je pa platno slabejše, se porabi za brisalke.

Malo kuhinjske posode vam bo seveda tudi treba. Manjše skodelice si lahko napravite iz želdovih kapic. Tudi orehove lupine lahko porabite. Samo malo voska bo treba, da dobé lupine trdno stojalo. Lešnikove lupine, zgoraj odprte, spodaj prirezane, bodo prav čedni piskrci. Če imate pri rokah debelejši in drobnejši les, ki mora biti pa čisto okrogel, ga lahko porabite za večje piskre oziroma za

škafu. Roče napravite iz voska. Pokrovke pa naredite iz bolj trdega papirja.

Če imaš kakšno manjšo škatlico, lahko porabiš od nje pokrov in škatlico. Iz pokrova naredi napravo za donašanje jedi (taso); škatlica sama bo pa shramba za premog ali pa posoda za donašanje drva. Mogoče imaš pokrov kakšne okrogle škatlice iz papirja? Izderi trdno dno. Naredi potem novo dno iz mehkega papirja. To dno na gosto prebodi s šivanko, pa imaš rešeto za sejanje moke.

Samo malo iznajdljivosti vam je treba, pa si lahko napravite prav poceni in prav lično kuhinjo.

J. E. Bogomil:

Račke bodo mokre!

Jakovčev Dorče je bil že parkrat tepen, ker je preveč udelaval okrog vode. Če bi bil samó brozgjal z roko po vodi, naj bi še bilo! A kaj, ko se je pa ves zmočil od nog do glave in še čez glavo. Po dvakrat na dan ga je morala mama preobleči.

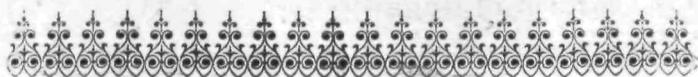
Danes so prišle pa mlade račke k vodi. Vse hočejo v skledo, vse brozgajo s kljunčki po vodi, vse je mokro okrog njih. Ali bodo tepene, ko bo prišla njih mama, koklja!

»Kdo ve, zakaj so račke tako izbirčne?« modruje Dorče. »Gotovo jim ni všeč, par smo jim dali jesti. Premalo je premešano.«

Ravno se je namenil Dorče s konjem na njivo. A račkam mora pomagati, da ne bodo tepene. Urno ustavi konja in pristopi k loncu.

Račke bodo mokre!

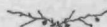

»Račke, račke, nate, nate, pojdite sem, nate, nate! Oh, kako dober kruhek vam bom naredil! Nate, nate, jejte, jejte! Nikar ne k vodi! To vas bo koklja nabila! Nate, nate!«

A je vse zaman. Samo nekaj račk ga uboga. In še te le za kratek čas. Komaj parkrat kavsne vsaka v Dorčetov kruhek, pa spet odkoracá nazaj k vodi. Ja, ko bi mogel Dorče na oba kraja hkrati gledati!

»Kakor hočete! Če ste rade tepene, pa bodite!« se jih znebi Dorče.

Nevoljen gre od njih. Ko pa pride k njim mati koklja, pa niso račke ne kreĝane ne tepene. Račkam je voda pol življenja. To že tudi koklja ve. Dorče pa še ne.

Vek. Skuhala:

Moj angel.

Čez ramo me angel gleda,
moj angel,
ves bel je v obraz ko kreda,
bel je moj angel.

Oh, včasih me strah spreletava
vsled tega,
ker včasih me mesto pozdrava
angel še krega.

Svetuj mi, kako naj živim,
moj angel,
nad zvezde s teboj hrepenim,
ljubi moj angel!

DOPISL.

V. Sv. Križ pri Kostanjevici.

Tudi pri nas smo ustanovili, oziroma obnovili pred enim mesecem Marijin vrtec. Zelo smo se razveselili, ko so nas g. katehet vabili in odzvali smo se v velikem številu. Napravili smo jim veliko veselje, saj se nas je odzvalo na obeh šolah, doma in v Rušči vasi, 285 otrok, in sicer 121 dečkov in 164 deklic. Lepo število! Obljubili smo g. katehetu že v šoli in tudi pri shodu, da bomo vedno pridni otroci, lepe, bele lilije v vrtcu Marijinem in ne koprive, ki vsakogar opeče, kdor se je dotakne. Sklenili smo, da bomo vsak mesec prejeli sv. zakramente in molili vsak dan: »Češčena Marija« in »O Gospa moja...« Za sv. spoved dobivamo listke, in vsak dan se nas nekaj zbere in gremo k sv. spovedi in sv. obhajilu. — Govorili smo tudi, kako bi bilo lepo, ko bi imeli vsak dan: »Češčena, Marija« in »O Gospa moja...« rani in potem med pritrkavanjem zvonov šli v procesiji v cerkev. Pa vse se bo dalo še narediti. Gosp. katehet so tudi obljubili, da napravimo izlet, ako bomo pridni. Slovesno bomo sprejeti v vrtec v cerkvi 25. marca, na praznik Mar. oznanenja. Do tedaj pa se bomo še prav posebno pripravili za sprejem, da napravimo Jezusu in Mariji res veliko veselje.

VI. Sv. Duh na Stari gori.

1. O pijančevanju.

Zapisala sem se v družbo mladih junakov. To sem storila zato, ker pijancu ni nič mar služba božja. Rajši gre v krčmo. Videla sem že pijanca, da je meril cesto, kakor bi bila vsa njegova. Kdor ga vidi, se mu smeji. Pijanec grdo govori in preklinja. Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne. Zato kličem vsem tovarišicam in učenkam: Napij se iz studenca, živela abstinenca!

Klobasa Zofija.

2. Sprejem med Mlade junake.

Nekaj tednov pred sprejemom so nam rekli gospod katehet, da nas zapišejo med Mlade junake. Ej, to je bilo veselo za nas otroke! Rekli so nam, da nas zapišejo tudi v Marijin vrtec, ki smo se ga še bolj veselili. Dobili smo lepe podobice. Sveti Janez Krstnik oznanjuje prihod Zveličarjev. Na drugi strani so pa pravila Mladih junakov. Obljubili smo jim, da se odpovemo vsem opojnim pijačam. Zahvalimo se gospodu katehetu za njih dobronročnost in za njih darila, ki so nam jih večkrat podarili.

Angela Lovrič.

3. Zakaj sem postal Mladi junak?

Gospod katehet so nas vpisali v Družbo treznosti in nam razdelili podobice s pravili, ki jih mora spolnovati vsak Mladi junak. Tudi jaz sem se odpovedal opojnim pijačam. Ker sem še Janezek, mi škoduje alkohol na telesu in na razumu, ravnotako tudi kajenje tobaka. Zato se moram vaditi in se zdržati vsega škodljivega in varčevati v mladosti, da bom enkrat stari Janez poštenjak. Pijanec je grd in nevaren tudi drugim ljudem, cerkve se pa boji. Jaz bom pa rajši hodil v cerkev in pridno v šolo. Za tovariše bom imel tiste, ki so vpisani v Marijin vrtec.

Vučina Janez.

4. Zakaj sem Mladi junak.

Mladi junak sem postal zato, da se varujem upijanljivih pijač. Tudi zato sem pri Mladih junakih, da se naučim lepega vedenja. Pa zdržati se hočem tudi kajenja, ker tudi to škoduje zdravju.

Zato so mi dali gospod katehet podobico v spomin na Mlade junake. Njih pravil se hočem držati vse življenje.

Roškar Jožef.

5. Zakaj sem postala Mlada junakinja.

Prvič zato, ker nočem postati pijanka. Kajti pijanci navadno grdo govorijo, ne hodijo k pridigam, redko prejemajo svete zakramente in tudi mnogo jih umrje nenadne smrti. Drugič zato, ker alkohol ne škoduje samo telesu, ampak tudi duši. Pijancu ni mar služba božja. Rajši gre v krčmo. Takrat zapije vse, kar je zaslužil med tednom. Prigodilo se je že, da so našli na cesti mrtvega pijanca. Sprejem med Mlade junakinje mi bo ostal mnogo let v spominu.

Lojzika Repič.

Bran o Brankovič:

Črešnje.

Polne črešnje, nizke veje:
to je kaj za nas!

Dosti cvetja in pa sadja
ima naša vas.

Črešnje jemo, vseh ne snemo,
jih prodamo še;

oče spravljajo denarce —
no, mi pa pečke.

Rešitev posetnice v 3.—4. številki:

Učiteljica.

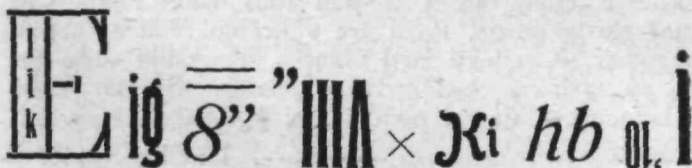
Rešitev rebusa v 3.—4. številki:

Ena lastovica ne stori poletja.

Uganka.

123 nam je dal lani veliko 321.

Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

(Radi obilice rešilcev smo to pot imena bivališč izpustili.)

Posetnico v 3.—4. številki, so prav rešili: Majdka Skaberne, Prašnikar Jozefa, Končina Roza, Primožič Josipina, Kokec Justin, Danica Vrabc, Jozefa Tič, Anica Furlan, Merzel Justina, Kolarič Anica, Grilj Erna, Zaplatil Milka, Jesih Danica, Jonke Malči, Anton Cimerman, Emilija Humar, Ivan Zevnik, Alojzij Deržič, Andrej Krošelj, Suša Jožef, Ana Zidarč, Neža Ogorevc, Ana Molč, Pepica Strgar, Pepica Živič, Neža Gregorevčič, Mimica Otorepec, Francka Koščak, Kosirnik Janez, Lah Slavko, Kuga Ivan, Francka in Urška Podobnik, Čita Sitar, Mira Borlak, Anton Sevnik, Seme Milan, Tončka Šmon, Franc in Mici Kovač, Nacek in Nada Založnik, Viktor Pogačar, Bučar Anica, Jerančič Ferdinand, Marija Kompare, Matija Bobnar, Nada Zajc, Marija Longyka, Gizela Vovk in Ana Vok, Micika Antloga in Zofi Kočever, Franjo Rolšek, Ladislav

Franzot, Elza Janovsky, Stanka Rabuza, Miško Šimenc, Ajster Ana, Dvornik Jože, Lopatič Mica, Cvetek Berta, Račić Janez, Ivan in Helena Kanc, Alma Svoboda, Ivanka Vidic, Osterman Karolina, Al. Praunseis, Maks Modic, Oblak Jož., Krivec Karl, Kac Boris, Gaberc Milan, Videnšek Milan, Krobat Rudolf, Selišek Roland, Ivo Škrabar, Fr. Mihelčič, Jožefa Tomc, Kušar Angela, Armič Franja, Kunaver Marija, Šustersic Albina, Dolinar Fr., Vojevec Jožef, Hudnik Pavel, Čadež Bogomir, Marn Draga, Marija Kozar, Herib. Pihlar, Frida Cilenšek, Viktor Gostiša, Mimica Turnšek, Maks, Olga in Slavica Turnšek, Marica Trauner, Dušan Šlajpah, Lučovnik Jožef, Repič Viktor, Janez Volk.

Samo rebus so prav rešili: Osterman Jakob, Stanko in Julinka Vipotnik, Medvešek Jadviga, Bergant Jožef, Jeraša Anton, Čemažar Jožef, Prek Pavla, Muškačalc Hilda, Cirk Zdenka, Miro Saje, Ana Šepetavc, Kraupner Angela, Sumrek Milica, Vidmar Marija, Jerič Dragica, Marij Hočevar, Lovše Živko, Pavel Marinšek, Franc Hribar, Valentin Osolin, Simon Pevc, Martin Urbanija, Angela Rode, Ana Urbanija, Avgust Strmčnik, Alojzija Ribič in Angela Bertok, Avguštin Lavre, Franciška Lužnik, Ajster Anton, Žokelj Fr., Kuželj Janez, Škuljeva Marija, Veronika Arbiter, Tončka Slepce, Julijana Mozec, Hilda Zavodnik, Helena Štimnikar, Marija Vrhnjak, Pretnar Josip, Mih. Pogorevčnik, Albert Heric, Ferdo Kac, Avgust Kalinšek, Mirko Radšel, Sonči Kalan, Alberta Weis, Podpečan štefanija, Puncer Amalija, Milan in Vilko švel, Pavel Vrankar.

Oboje so prav rešili: Danica Ferjan, Teodor Müller, Slavica Čufer, Jožica Pečnik; gojenke 1. razr. mešč. šole v zavodu de Notre Dame v šmihelu (glej Vrtec!), Barbara Kobljar, Mira Pfeifer, Peter Skaberne, Teodor Höfler, Zoran Pesek, Adalbert Gerk, Ladislav Lenček, Emil Mosetizh, Marijan Stegnar, Ferdo Nikelsbacher, Viktor Zanoškar, Marica Bergant, Hinko Košir, Jože Udovič, Varleč Darko, Petančič Marko, Edvard Podgoršek, Roza Brežnik, Ter. Okoren, Desa Finžgar, Justina Lešnik, Bogdan Pušenjak, Milena Grejan, Marica Ivančeva, Sava Konvalinka, Iva, Albin, Ivanček Čelik, Anica Javornik, Cvetko Čelik, Veber Dragotin, Božena Veber, Anica Vrečar, Walzer Evgenija, Bučer Anica, Vinčko Zuccato, Alojzija Medved, Janežič Ciril, Rupar Ter., Vera in Iva Slapar, Hedvika in Marija Zdovc, Zupanc Herman, Leopold Winterleitner, Jernej in Janez Kladenšek, Kopitar Oton, Tomkiewicz Simon, Čepelnik Anton, Zaletel Albin, šmuc Stanko, Vodnik Jože, Laharnar Jozefa, Jože Jažer, Ivan Korošec, Holešek Oton, Požun Stanko, Urbas Ivan, Čermelj Franc, Milatovič Marjan, Agnitsch Marija, Kovačič Marica, Keršič Mirkica, Rabič Pavlica, Žura Angelica, Zorko Martinka, Kastelec Anica, Agnitsch Fani, Haider Rezi, Kovačič Irma, Dokler Alfonz, Stanislav Natlačen, Ivan Križaj, Vera Vagaja, Klopčar Fran-

čiška, Bardorfer Rozi, Kos Franciška, Ipavec Nli, Šilih Tončka, Kavčič Ivanka, Pelko Polda, Mžnaršič, Vukadin Jurica, Rozina Marija, Burger Marija, Mervar Malka, Žura Mihelca, Bardorfer Olga, Raner Matilda, Josip in Ljubka Lavrič, Herman Kac, Renata Bešek, Albin Mozetič, Mario Zichero, Bruno Šmajdek, Pavel Vrankar, Slavica Klančnik, Drago Weber, Darinka Steblovnik, Šarlah Franja, Viktor, Ela, Jelen Štefanija, Janez Miher, Skušek Janez in Majda, Sovin Teobold, Ivanček Klun, Bizjak Danica, Jožef Jeromel, Magda Šoukal, Blanka Smarčnija, Marija Žerovec, Veronika Šinkovec, Marija Potočnik, Ivanka Šubic, Ivanka in Franciška Peternelj, Nežika Verčič, Veronika Bizjak, Marija Sihar, Ana Šmajd, Fani, Stanko in Maks Močivnik. Lucija in Ivanka Bajec, Hermina Debevc, Tončka Lipoglavšek, Mici Marondini, Janko Ažman, Repič Zdravko, Omersa Niko, Korošec, Mastnak Tine, Jelena Jereb, Legat Vera, Hrvat Viktorija, Franciška in Rozalija Kump, Mimica Svetina, Jožica Lužar, Julči Cilenšek, Zdenka Razpotnik, Slokan Jak., Jan Branko in Milko, Hönigman Avgust in Milan, Kač Franjo, Bračko Zlatko, Barle Karl, Sorman Fr., Rant Bogomir, Potočnik Vlado, Štor Jos., Princič Al., Javornik Jos., Krasnik Virgil, Žužek Pij, Vovk, Čretnik Stanko, Kovič Mirko, Sotlar Bojan, Kac Avgust, Fretze Villi, Drogenik Karl, Tovornik Fr., Loparnik Vlado, Cimperman Ant., Mihelec Vlado, Zule Pavlin; Povše Marija, Kranjc Hildegarda, Anica Berstovšek, Hribernik Helena, Pepica Jelen, Mici Kunaj, Lenčica Mastnak, Elči Lenče, Frida Tekavec, Ivana Oblak, Viktor, Mira in Ivan Jelen, Bojan Tajnik, Marija Tavčar, Pograjc Stanislav, Bogomila, Marija, Valerija, Fr. Zaman, Malčika Beranič, Matko Marija, Marica Vegan, Kacin Mirko, Jan. Jakovac, Marjeta Škafar, Marjan F., Stanko Steblovnik, Fr. Ocvirk, Fr. Mandelc, Josip Žalik, Čadež Gvido, Demeter Žebre, Mirko Polak, Ljuban Zadnik, Vinko Stembov.

Precej rešilcev se je prepozno priglasilo.

Uprava Vrtca in Angelčka je vsled narasle dra-
ginje primorana naročnino listoma dvigniti. Vrtec s
prilogo Angelček stane 15 Din, Angelček sam 5 Din
na leto. Od dosedanjih naročnikov ne bomo zahte-
vali poviška.

»Angelček« stane 5 Din na leto. Izdaja društvo »Pripravniki doma.
Urednik in oblastem odgovoren: Jožef Volc, duh. svetnik na Rovih. Za
upravnništvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.
Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.